

Biblijos studijos

Lekcija lapkričio 2 d.

Jeremijo išgelbėjimas

Pagrindinė eilutė: Karalius įsakė Etiopijos gyventojui Ebed-Melechui: „Paimk su savimi trisdešimt vyrų ir ištrauk pranašą Jeremiją iš kalėjimo, kol jis nemirė“.
Jeremijas 38:10

Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Jeremijas 38:1-28

Iš visų Dievo tarnų per visą žmonijos istoriją pranašas Jeremijas išsiskiria savo išskirtinumu. Paminėkime jo pašaukimą tapti pranašu, kai jis buvo dar labai jaunas. Jeremijas apie tą įvykį rašė taip: „Tada man buvo pasakyta Viešpaties žodis: „Prieš sukurdamas tave motinos įsčiose, aš tave pažinau, prieš tau gimstant, aš tave pašventinau, aš tave paskyriau pranašu tautoms. Tada aš pasakiau: „Ak, Viešpatie Dieve! Štai aš negaliu kalbėti, nes esu jaunas. Bet Viešpats man pasakė: „Nesakyk, kad esi jaunas, nes tu eisi pas visus, kuriuos aš tave siųsiu, ir viską, ką aš tau įsakysiu, tu kalbės . Nebijok jų

veidų, nes aš esu su tavimi, kad tave išgelbėčiau, sako Viešpats.“ Jeremijas 1:4-8

Galime gerai įsivaizduoti, kokį gyvenimą keičiantį poveikį tai turėjo jaunajam Jeremijui. Juk Dievas kalbėjo tiesiogiai jam! Be to, jam buvo apreikšta, kad Dievas jį pažinojo dar prieš jam susiformuojant motinos įsčiose. Dar labiau Jeremiją tikriausiai nustebino tai, kad Dievas jį pašventino dar prieš jam gimstant ir iš anksto paskyrė būti pranašu visoms tautoms. Galbūt Jeremijas sukrėtė šis pranešimas. Jis galėjo stebėtis, kaip Dievo valia bus arba netgi galės būti įvykdyta. Atrodo, kad visos abejonės išnyko, kai Dievas jam suteikė galią. Mes skaitome: „Tada Viešpats ištiesė savo ranką ir palietė mano burną, ir Viešpats man tarė: „Štai, aš įdėjau savo žodžius į tavo burną. Štai, aš šiandien paskyriau tave tautoms ir karalystėms, kad išrauti ir nugriauti, sunaikinti ir nugriauti, statyti ir sodinti“ (9, 10 eilutės). Įgijęs šių nepaprastų pažadų galią, Jeremijas pradėjo savo tarnystę, be baimės ir ištikimai skelbdamas Dievo žodį Izraeliui, Judui ir tautoms.

Zedekijo, paskutinio Judo karaliaus, dienomis Jeremijo pranašystės buvo atmestos Judo vadovų. Pranašas drąsiai pasakė Zedekijui ir jo valdytojams, kad jie turi priimti faktą, jog Dievas ketina užbaigti jų karaliavimą. Jeruzalė bus sunaikinta. Vienintelė jų

išlikimo galimybė buvo priimti, kad Babilono invazija ir Jeruzalės užkariavimas yra Dievo bausmė už jų užsispyrusią nepaklusnumą. Jei jie paklustų Dievo valiai, jų gyvybės būtų išsaugotos. Tačiau Zedekijo valdytojai pareikalavo Jeremiją įkalinti apleistame rezervuare. Jie sakė, kad Jeremijas silpnina tautos valią – tai yra išdavystė. Rezervuaras, į kurį buvo nuleistas Jeremijas, buvo pilnas purvinos molio. (Jeremijas 38:1-6). Galime įsivaizduoti, kokias vidines tikėjimo kovas jis patyrė. Ar jis turėjo ten mirti? Ar Dievas jį apleido?

Galbūt Jeremijas mąstė apie 40 psalmę. „Aš kantriai laukiau Viešpaties, ir Jis atsigręžė į mane ir išgirdo mano šauksmą. Jis taip pat ištraukė mane iš baisios duobės, iš purvinų molio, pastatė mano kojas ant uolos ir sutvirtino mano žingsnius.“ Psalmių 40:1,2

Mes tikime, kad Dievas ir toliau išgelbsti savo tautą iš „purvinų molio“ situacijų. Jeremijo ištikimybės ir pasitikėjimo pavyzdys ir toliau įkvepia Viešpaties tautą. „Dievas yra mūsų prieglobstis ir stiprybė, pagalba nelaimėje. Todėl mes nebijosime.“ Psalmių 46:1,2